

SAILA-MARI KOHTALA

**KANNUKSEN
KADONNEET**

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Keski-Pohjanmaan rahasto on tukenut kirjoitustyötä

© Saila-Mari Kohtala ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

ISBN 978-951-1-47385-5

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

Isälleni Osmolle (1935–2022), Kannuksen kirkkoherralle

*Totuuden Henki, johda sinä meitä
etsiessämme valkeuden teitä.
Työtämme ohjaa, meitä älä heitä,
tietomme siunaa.*

*Anna nyt, Kristus, valos meille hohtaa,
anna sen meitä Isän kotiin johtaa.
Jos mikä murhe meitä täällä kohtaa,
voittamaan auta.*

Zachris Topelius 1869, suom. Martti Ruuth 1902

Katson pikkuvessan lattiaa ja lasken laattojen kulmia. Naapurin Pekka sanoi kesällä, että se on heksa koni.

Istun pöntön kannella äidin sylissä. Äiti pitää minusta kiinni vähän liiankin tiukasti. Toinen korvani on kiinni äidin rinnuksessa ja tunnen äidin sydämen kiivaan sykkeen. Äidillä on se kiva violetti pusero, joka tuntuu karhealta poskea vasten. Nenäni on aika lähellä äidin kainaloa, haistan hajuveden ja vähän hikeä.

Äidin käsi on tiukasti toisen korvani päällä ja hän hyräilee hiljaa sitä samaa laulua, jonka muistan pyhäkoulusta. Kuulen silti pelottavan hakkaavan äänen, ja vaikka en näe, niin silti näen, tai oikeastaan vain jotenkin tunnen, miten vessan vanha hakalukko heiluu edestakaisin ja natisee liitoksissaan.

1.

Hän tapaisi jonkun vaarattoman miehen, ihmisen, turha tätä nyt oli hermoilla. Mutta Liza oli jännittäjä henkeen ja vereen. Hän jännitti kaikkea etukäteen, tilanteen ollessa päällä ja varmuuden vuoksi vielä jälkikäteenkin.

Kolminkertainen jännitys, voittajien metodi.

Liukuovet avautuivat ja sisään asteli pitkä, asiallisen näköinen, viisikymppinen mies. Musta puvuntakki oli auki, sen alla valkoinen kauluspaita mutta ei kravattia, mustat puvunhousut ja ruskeat nahkakengät.

Mies antoi katseensa lipua läpi ketjuhotellin lähes tyhjän aula-
baarin ja pysähtyi lopulta Lizaan. Liza nielaisi äänekkäästi. Mies
käveli kohti, ja Liza köynysi hankalasti alas baarituolilta.

– Liza?

– Joo, hei vaan, Liza vastasi.

Mies katsoi Lizaa päästä varpaisiin ikävän kriittisesti. Liza
pohti, oliko moinen arviointi nykyään normitreffitapa vai oliko
mies vain mulkku.

– Sulla onkin jo siinä viini, mä tilaan itelleni nopsaan hei jotain.

Liza yritti olla luonteva, mutta baarijakkaran mittasuhteet oli-
vat hänelle täysin väärät. Hän istui hankalasti aivan jakkaran reu-
nalla ja pinnisteli päkiöitään jalkatuen päälle. Lizan oli koko ajan

jännitettävä pakaroitaan ja samalla pideltävä tiukasti kiinni baaritiskin reunasta.

Living on the edge.

Liza ei terapiasta huolimatta edelleenkään käsittänyt itseään. Miksi hän ei ollut vaihtanut istumapaikkaa ennen miehen saapumista? Miksi hän ei nyt ehdottanut, että he voisivat vaihtaa paikkaa? Miksi hänen piti olla näin omituinen?

Vaikka baari oli tyhjä, baarimikolla kesti aivan liian kauan huomata mies. Liza ryysti viiniään ja vilkuili miestä sivusilmällä. Mies nojasi tiskiinnon oloisena, ei edes yrittänyt avata keskustelua.

Lopulta baarimikko käveli hitaasti paikalle.

– Joo moi, mä otan negronin, mies sanoi.

Baarimikko alkoi tehdä miehen drinkkiä laiskiaisen vauhdilla. Liza mietti kuumeisesti luontevaa aloituslausetta mutta ei keksinyt mitään.

Mies kaivoi housujensa taskusta rahoja. Lattialle Lizan viereen tipahti kondomi.

– Oho, mies sanoi ja nosti kondomin huolettomasti ylös.

Liza naurahti väkinäisesti. Oliko se vahinko vai tekikö miehen tahallaan?

Mies sai negroninsa, kääntyi kohti Lizaa mutta ei istunut. Nojaili vain alaselkäänsä baaritiskiinnon tyytyväisenä. Lizaa nyppi koko mies, vaikka he eivät olleet vaihtaneet vielä juuri sanaakaan. Toinen takareisi alkoi jo vähän vapista pinnistelystä.

– Mitä sulle kuuluu? mies lopulta kysyi.

Liza henkäisi syvään. Hän voisi vielä antaa miehelle mahdollisuuden. Hehän eivät vielä tunteneet, ehkä intuitio ei aina ollut oikeassa. Siitähän terapeutinkin usein yritti muistuttaa, ettei Liza aina olisi heti niin tuomitseva kaikkien suhteen.

Liza hörppäsi viiniään, pohti mitä sanoisi. Töissä hän hoiti parhaillaan turvakenkien viestintäprojektia. Mies ei näyttänyt siltä,

että häntä kiinnostaisi jalkaterien turvaamisen viimeisimmät tekniset innovaatiot. Normaaleja harrastuksia Lizalla ei juuri ollut. Kiihtyvän erakoitumisen vuoksi ystäviäkin alkoi olla aika vähän.

Hän oli hirvittävän tylsä ihminen.

Mies katsoi Lizaa odottavasti. Ehkä jopa hivenen ivallisesti. Taisen Liza varmaankin vain kuvitteli mielessään. Ikävän tuttu tunne jäyti silti jo jossain alavatsan tietämällä.

Ootko koskaan kuullut Andrei Tšikatilosta, Liza ajatteli kysyvänsä, mutta sanoikin vain ponnettomasti, että hyvää kuuluu ja oliko miehellä ollut kivoja Tinder-treffejä.

Mies siemaisi negroniaan ja pudisti päätään.

Liza olisi halunnut puhua Andreista. Sarjamurhaajista hän tiesi kaiken ja eikö treffeillä pitänytkin puhua omista intohimoistaan.

Andrei oli Neuvostoliiton, tai koko nyky-Venäjänkin pahin sarjamurhaaja. Tappoi 56 naista, nuorta miestä ja lasta, mutta uhreja saattoi olla paljon enemmänkin. Jopa satoja, muotoili Liza mielessään.

Mies oli ärsyttävän rento eikä kysynyt vastavuoroisesti Lizalta mitään.

Andrei oli sillä tavalla todella mielenkiintoinen, että sarjamurhaamisen lisäksi hän oli myös pedofiili ja nekrofiili. Söi niitä uhreja, aattele. Ihan tommosta komboa harvemmin näkee. Se oli ite vissiin impotentti, koska se leikkasi tai jopa itse puri miesuhriensa penikset irti, Liza mietti miltä se kuulostaisi ääneen sanottuna.

Mies ei edelleenkään puhunut mitään. Nyt pitäisi poistua ajoissa.

– Anteeksi hei, käyn nopeesti naistenhuoneessa, Liza vingautti.

Mies katsoi, kun Liza pykersi hikisenä ja vapisevana alas korkealta jakkaraltaan ja haparoi reidet hapoilla harvoin käyttämiseen korkokengissä kohti vessaa.

Vessassa Liza valitsi kauimmaisen kopin, lukitsi sen, istui suljetun pöntön päälle, etsi selaimen suosikeistaan sarjamurhaaja-tarinan ja keskittyi hengitykseensä.

Andrei sai orgasmin kuunnellessaan uhriensa kipua ja etenkin nähdessään veren syöksyvän sydämen sykkeen tahdissa ulos. Usein hän jäi istumaan kyykkyasentoon hitaasti kituvien, kuolevien uhriensa viereen. ”Itku, veri ja heidän ahdistuksensa rauhoittivat minua ja antoivat minulle myös nautintoa.”

2.

Unessa tukahdutettu ääni lasi pimeässä, epämääräisessä tilassa hitaasti kuuteen, piti tauon ja aloitti jälleen alusta.

Liza oli joskus lukenut Jungin uniteorioita ja yritti pohtia luvun kuusi symboliikkaa, mutta ei keksinyt muuta kuin nopan kuutosen. Ehkä uni kuitenkin, eilistä katastrofaalisista treffeistä huolimatta, lupasi hyvää.

Kännykän kello näytti 5:23. Liza oli taas alkanut heräillä aivan liian varhain. Estrogeenia pitäisi illalla muistaa suihkautella vähän lisää.

Keittiössä Liza napsautti vedenkeitin päälle ja toivoi sulautuvansa pimeyteen. Ei halunnut yhdenkään naapurin näkevän, että täällä oli joku hereillä näin varhain.

Kahvihienostelut hän oli unohtanut jo vuosia sitten, Lidlin pika-kahvi sai riittää. Kahvin sekoitettuaan Liza jäi seisomaan hämäärään keittiöön vastapäistä taloa tuijottaen ja elämäänsä pohtien.

Liza roikkui Tinderissä mutta ei käynyt Tinder-treffeillä. Tästä periaatteesta hän oli pitänyt tiukasti kiinni jo vuosia. Terapeutti oli kuitenkin kehottanut kokeilemaan rennosti joitakin tapaamisia, ilman turhia paineita tai ennakko-odotuksia. ”Reippaasti vaan!” terapeutti oli huudahtanut ja Liza oli tyhmyksissään totellut.

Nyt eiliset treffit yrittivät väkisin tunkea tajuntaan, mutta Lisa

työnsi ne armottomasti jonnekin syvälle sisäänsä. Hän kieltäytyi ajattelemasta koko asiaa. Sillä metodilla hän oli menestyksellä pörjennyt tähänkin asti.

Terapeutti oli tosin eri mieltä.

Liza tiesi uppoavansa lähes monomaanisesti asioihin, etenkin murhiin, silloin kun häntä ehdisti. Terapeutin mukaan kyseessä oli välttämishäiriö ja Murha.infoon sijaan olisi hyvä vaikka joogata. Liza ei kuitenkaan koskaan tehnyt niin.

Sitä paitsi paniikkikohtauksien tullen sarjamurhaajat olivat hänen pelastusrenkaansa. Tätä Liza ei ollut terapeutilleen vielä kehdannut kertoa.

Viereiselle sisäpihalle ajoi roska-auto, reippaat haalarimiehet hakivat lähikaupan kaksi isoa jätettä, rullailivat niitä ees taas ja lähtivät pois. Oranssi valo vilkutti pihan omituisen hilpeäksi.

Kahvi ei maistunut, Liza kaatoi loput lavuaariin ja siirtyi olohuoneen sohvalle katsomaan uutiset kännykältä. Tänäpäin oli torstai, etätyöpäivä, eikä kalenterissa ollut mitään akuuttia. Lizan piti viimeistellä keskisuuren turvakenkäyrytyksen tulevan kampanjan viestintäosuuden tekstit. Koneen voisi avata vasta kello 9.30.

Sote, sota, uusimmat virukset ja sulavat napajäät, Liza vain silmäili pääuutisotsikot.

MIES KADONNUT KESKI-POHJANMAALLA, POLIISI VETOAA YLEISÖN APUUN

Pikku-uutinen piti klikata auki, olihan kyseessä sekä lapsuuden kotiseutu että kadonneen mysteeri.

POLIISI ETSII 35-VUOTIASTA KANNUSLAISTA AKI MÄKEÄ

Kannuksessa kadonnut 35-vuotias Aki Mäki on edelleen kateissa. Pohjanmaan poliisi kehottaa alueen asukkaita tarkistamaan pihapiirinsä ja ulkorakennuksensa miehen löytämiseksi.

Mäki poistui kotiosoitteestaan Kannuksessa lauantaina 25.3. Koska häntä ei ole tavoitettu, aloitti poliisi etsinnät hänen löytämiseksi. Mäki on pukeutunut tummansiniseen ulkoilutakkiin, siniin farkkuihin ja mustiin kenkiin.

Pohjanmaan poliisi pyytää tietoja Aki Mäen liikkeistä katoamispäivänä tai pian sen jälkeen.

Liza sävähti. Oli pakko saada lisätietoja. Hän klikkasi auki Murha. infon keskustelupalstan ja sieltä kadonneet-osion. Aki löytyi Minfon listalta heti ensimmäisenä.

Kadonnut Aki Mäki, 35v. Kannus 25.3.

Keskustelu oli täysin tuore ja sisälsi vain joitakin kymmeniä kommentteja. Akin tuttuja huhuultiin ja osa nosti esiin normaalit itsemurhaepäilyt, sehän oli selvä.

Maahanmuuttohörhötkin olivat jo ehtineet keksiä jonkin aasinsillan herra Mäen katoamisen ja maahanmuuton välille.

Joku oli myös kaivanut Aki Mäen osoitteen ja tuikannut linkin Akin omakotitalon katunäkymään. Näkymä oli huono, kesällä kuvattu, eikä rehevien lehtipuiden takaa näkynyt juuri mitään. Liza käveli Googlen kartalla pitkän kadun päästä päähän, katu oli hämärästi tuttu.

Liza ei tuntenut Akia, ei tunnistanut edes sukunimeä. Liza oli lähtenyt Kannuksesta pois jo pienenä, eikä ollut pitänyt yhteyttä kehenkään siellä. Siellä oli varhaislapsuus, ja omituisesti pala sie-lua, mutta toisaalta siellä ei ollut mitään.

3.

Liza istui viestintätoimisto Avison isoimmassa neuvotteluhuoneessa kädessään kitkerä automaattikahvi, joka kylmeni ironisessa Paavo Väyrys -mukissa. Hän katsoi Nikkeä ja huokaisi hyvin hiljaa itsekseen. Nikellä oli mainiosti istuva puku, mutta miten mies silti olikin niin näätämainen.

Avison perustaja Kauko oli ollut paljon parempi toimitusjohtaja; vakaa, luotettava ja selkeä. Nyt Kauko oli siirtynyt hallituksen puheenjohtajaksi ja oli palkannut tilalleen nuoren ekonomin. Ei Nikke paha ollut, ihan kelpo mies, mutta luuli itsestään liikoja.

Liza oli kyllästynyt koko viestintä- ja markkinointialaan jo vuosia sitten. Hän ei enää jaksanut asiakastapaamisten jargonia tai henkilöstön väkinäisiä virkistyspäiviä. Erilaisissa alan tapahtumissa olivat aina ne samat naamat, tyhjämpäiväiset keskustelunaiheet, teennäiset poskisuudelmät ja instastoreihin tungettavat boomerang-kuvat, joissa he hymyillen kilistelivät samppanjalasejaan uudestaan ja uudestaan yhteen.

Samaa vauhtia oli laskenut Lizan kunnianhimon taso. Maailmanlaajuinen pandemia oli nitistännyt lopulta kaiken vähäisenkin jäljellä olleen ilon. Ennen niin mukavasta, hyväpalkkaisesta työstä oli enää hyvin vaikea löytää merkitystä. Liza keskittyi lähinnä välttelemään töitä ja oli siinä jo varsin taitava.

– Jes, tänään olis uusasiakashankintaa agendalla. Tässä on pari ihan kiinnostavaa casea ja aloittaisin tästä Turkistarhaliitosta. Täähän ei oo niinku ihan kosher, ja me tiedostetaan tää. Kaukon kanssa oon kyllä jo puhunu, että älkää sillai pelätkö, Kaukollekin on tää ok, rahakas case kuitenkin, Nikke lateli.

Liza oli tyytyväinen, että Nikke tajusi Kaukon merkityksen työporukalle.

– Mä tota aattelin, Nikke kääntyi, katsoi suoraan kohti Lizaa ja Liza nielaisi, – että jos sä Liza otat tän. Katokun etkös sä oo sieltä Po-ho-jan-maalta ja eikös siellä just oo paljon tätä turkistarhausta, ja muutenkin, sullahan on jo ensi viikolla sen turvakenkähomman final workshop, niin tää sopis nyt sun aikatauluun, eiks je? Nikke hymyi.

Liza halusi ehdottomasti kieltäytyä. Hän ei kaivannut nyt lisätöitä ja sitä paitsi turkistarhaus oli ihan hirveä toimiala. Jokin roti oli hänenkin hyvin joustavalla etiikallaan. Hän halusi myös viisastella selittämällä Etelä-, Keski- ja Pohjois-Pohjanmaan sekä Pohjanmaan eron.

Liza räpäytti silmiään ja yllätti itsensä sanomalla varmallalla äänellä:

– No mut hei, mikäpä jottei. Ehkä voisin käydä jopa vähän tutkimusmatkalla siellä lapsuuden maisemissa Keski-Pohjanmaalla.

Sanan Keski-Pohjanmaa Liza lausui erityisen painokkaasti.

Neuvottelupöydän ympärillä istuvat työkaverit naurahtivat kohteliaasti. Niken ilme oli tyytyväinen.

– Tässä on sulle nää taustamatskut tikulla, saat toki etsiä itsekin lisää.

Avison väki katosi hälisten omiin töihinsä. Liza heilutti muistitikkuaan merkitsevästi etenkin Niken suuntaan ja jäi sen varjolla vielä yksin isoon neuvotteluhuoneeseen. Liza tuikkasi tikun näyttävästi kannettavansa kylkeen, mutta kun viimeisenä poistunut sulki oven, hän avasi selaimen ja sieltä Murha.infon.

Kannuslaisen Aki Mäen katoamiskeskusteluun ei ollut tullut juu-

rikaan uutta tietoa. Liza päätti kurkata myös Ylilaudan ja Vauvan, sillä joskus niissä tiedettiin asioista nopeammin kuin Minfossa.

Ylilaudalta ei löytynyt sanakaan Aki Mäestä. Varmaankin liian tylsä tapaus laudan provokatiiviseen makuun.

Juuruisella Vauvalla oli Akista yksi postaus, mutta kukaan ei ollut jatkanut keskustelua. Aki Mäki parka, hän ei näyttänyt kiinnostavan ketään.

Liza avasi lopulta vastentahtoisesti muistitikun. Joku pätevä ja kätevä Turkistarhaliitosta oli kerännyt kiitettävän selkeän tietopakettin. Liza avasi kaikki tiedostot auki ja päätti noutaa vielä yhden kahvin ennen kuin ihan oikeasti tekisi ihan oikeitakin töitä.

Illalla Liza suihkautti käsivarteensa yhden ylimääräisen annoksen estrogeenia ja selasi sitten taas tuttuun tapansa Tinderiä. Ketjuhotellibaarin mies oli kehno kokemus, mutta Liza ei aikoinut antaa yksien huonojen treffien pilata hänen selailuhupiaan.

Sitä paitsi Liza ei enää koskaan menisi Tinder-treffeille. Yksikin kerta oli ollut liikaa.

Liza oli vaihtanut sijainnikseen Rovaniemen, sillä alkuvuikosta hän oli ajatellut katsella tervehenkisiä samoilijamiehiä Lapista. Totuus oli karumpi. Hän selasi kiihtyvään tahtiin läpi autojen, liian pienien aurinkolasien, kalojen, pihviannosten, moottoripyörien, oluttuoppien, hirvikiväärien ja veneiden.

Liza vaihtoi lopulta lokaatiokseen Tukholman. Yhtäkkiä Tinder oli pullollaan Linuksia ja Pontuksia, joilla oli kauniisti harmaantuneet hiukset, ahavoituneet iloiset kasvot, punaiset pipot ja paljon kuvia purjehdusretkiltä Tukholman saaristosta.

Liza pysähtyi 55-vuotiaan Magnuksen profiliin ja selasi läpi miehen tarkasti miettimän kuvakavalkadin. Magnus oli charmantin näköinen konsultti, kahden aikuisen tyttären rakastava isä, eronnut kaksi vuotta sitten ja harrasti kokkailua, purjehdusta, triathlonia ja kulttuuria.

Lizan seksielämä oli olematonta, mutta Magnusta katsellessaan hän mietti seksiä ensimmäistä kertaa pitkään aikaan. Häivähdyksenomaisesti vain, mutta silti. Liza painoi sydäntä ja tiesi ettei Magnus koskaan palaisi asiaan.

Liza sulki Tinderin ja laitto vielä Nikelle viestin:

Kuules, sori vielä iltahäiriö, mutta mä nyt aika lailla innostuinkin tästä turkistarhaliitosta. Siis epäeettistäkin on osin joo, mutta jotenkin mua myös kiehtoo tämä haaste, että yrittäisimme löytää balanssia näiden ihmisten elinkeinon säilymisen ja toisaalta etiikan välille. Mä olen tosiaan sieltä Keski-Pohjanmaalta kotoisin ja haluaisin käydä siellä kentällä esim. Kannuksessa haastattelemassa näitä tarhaajia. Voin katsoa tarhat ja aikataulut jo valmiiksi. T. Liza

Liza ei ollut osoittanut moista oma-aloitteisuutta vuosikausiin ja jäi siksi kärsimättömästi odottamaan Niken vastausta. Aivan kuin hänen koko uransa olisi nyt tästä kiinni.

Mitään ei kuitenkaan kuulunut, joten Liza nousi ja keitti kupin teetä. Hän teeskenteli keskittyvänsä teenjuontiin mutta palasi nopeasti olohuoneen sohvalle tarkastamaan latauksessa olevan puhelimensa tilanteen.

Nikke kirjoitti viestiä, Liza jäi odottamaan kännykkä kädessänsä. Nikke katosi linjoilta, palasi takaisin, kirjoitti, yhtäkkiä ei taas kirjoittanutkaan. Sitten teksti pumpsahti kerralla ruudulle:

tosi jees hei! hyvä idea, arvostan. tsekataan tää maanantain viikkopalaverissa sit heti. mukavaa viikonloppua! t. n

Lizan läpi tulvahti tyytyväisyyden aalto. Hänen ikänsä alkoi vitosella, mutta vielä näköjään irtosi intoa, jos hän niin vain päätti.

4.

Turvakenkä-workshopin jälkeen Liza rentoutui toimiston mukavimmassa nojatuolissa, napsi pähkinöitä ja selasi uutisia.

MIES KADONNUT KESKI-POHJANMAALLA

Liza ihmetteli, miksi Akista uutisoitiin jälleen ja klikkasi linkin auki.

Poliisi etsii 47-vuotiasta Heikki Sorvista. Kannuksessa on kadonnut 47-vuotias Heikki Sorvinen. Sorvinen poistui työpaikaltaan perjantaina 7.4. Sorvisella oli kadotessaan yllään musta kevytoppatakki, mustat reisitaskuhousut ja tummat juoksutossut.

Liza henkäisi, kyseessä oli joku toinen mies. Hän klikkasi välittömästi auki Minfon.

Kadonnut Kannuksessa Sorvinen, Heikki, 47-vuotta, 7.4.

Ensimmäisenä oli sama uutinen, jonka Liza oli juuri lukenut. Uutinen oli linkattu keskusteluun jo aamulla klo 9.30, mutta Liza oli ollut koko päivän kiinni workshopissa. Uutisen alla oli silti vasta pari hassua kommenttia. Kukaan ei ollut vielä kaivanut esiin edes Sorvisen kotiosoitetta.

Viimeinen kommentti sai kuitenkin Lizan kaikki ihokarvat singahtamaan pystyyn.

Maaliskuun lopussa katosi myös Aki. Liittyyköhän?

Kommentin kirjoittajan nimimerkki oli NilsWeeGee ja Liza halusi ehdottomasti keskustella hänen kanssaan. Kaikki nämä vuodet Liza oli vain lueskellut Murha.infoa, mutta nyt oli lopultakin pakko luoda oma nimimerkki, jotta voisi kirjautua sisään ja lähettää viestin NilsWeeGeelle.

Liza nosti katseensa ja tuijotti eteensä kahvihuoneen toiseen päähän, jossa oli pieni jumppanurkka keppeineen, jumppapalloineen ja joogamattoineen. Nimimerkin piti olla hyvä. Hän mietti kuuluja naisrikollisia, mutta ei hän voisi minkään kauhean sarjamurhaajan nimeä ottaa. Tapaukset kiinnostivat Lizaa, mutta ei hän niitä hulluja sentään ihaillut.

Liza palasi kirjautumiseen ja valitsi nopeasti nimekseen CarolDaRonch. Carol oli rohkea 18-vuotias nuori nainen, joka pääsi Utahissa 1974 pakenemaan kuin ihmeen kaupalla Ted Bundyyn kuplavlolkkarista.

Heti kirjaututtuaan Liza lähetti yksityisviestin.

Hei NilsWeeGee,

huomasin kommenttisi kadonneet-osion Heikki Sorvinen -ketjussa, jossa viittaat maaliskuun lopussa Kannuksessa kadonneeseen Aki Mäkeen. Ehtisitkö jutella kanssani aiheesta? T. CarolDaRonch

Liza jäi tuijottamaan viestiään ja oletti miehen vastaavan heti. Hän tapitti ruutua vielä vartin, kunnes tuli järkiinsä ja lähti kotiin.

Kotonakin Liza tarkisti Minfo-viestejään vartin välein. Aikaa tappaakseen hän tarttui vihdoin ja viimein myös äidin hoitokotilaskuun. Automaattilaskutus olisi pitänyt hoitaa jo aika päiviä sitten, mutta Liza ei kyennyt siihen. Hän halusi maksaa nämä

laskut joka kerta hitaasti käsin näppäilen ikäänkuin jonkinlaisena kuukausittaisena synninpäästönä.

Puoli kymmeneltä illalla vastaus vihdoinkin tuli. Liza avasi viestin tärisevin käsin.

Miksi?

Liza henkäisi pettyneenä ja naputteli nopean vastauksen.

Hei, haluaisin jutella siksi, että minullakin on tunne, että nämä katoamiset saattavat liittyä toisiinsa. Voinko soittaa? Jos se ok, niin laita ko puhelinnumerosi, kiitos. T. Carol

Tällä kertaa NilsWeeGee vastasi saman tien.

En puhu puhelimesta. Tule Kannukseen ja tavataan. Tule junalla. Laita junan tiedot, niin tulen vastaan.

Lizaa alkoi ärsyttää. Mikä helvetin mysteeriukko tuo nyt oli olevinaan? Hän ei todellakaan lähtisi tapaamaan jotain Murha.infohullua jonnekin Kannukseen.

Liza läjäytti kannettavansa kannen kiinni aivan liian lujaa ja muisti samalla uuden Turkistarhaliittoprojektinsa. Hänhän oli lähdössä Kannukseen joka tapauksessa.

5.

VR-applikaatio oli taas pettänyt. Tai ehkä Liza ei vain osannut käyttää sitä. Kasvot eivät todellakaan olleet menosuuntaan, ja pieni paha olo teki tuloaan.

Lizalla oli mukanaan kätevän kokoinen matkalaukku, Elina Backmanin dekkari, Fazerina-patukka, ei sentään levyä, ja pieni punkku kaadettuna mustaan, metalliseen juomapulloon.

Silti Liza vain istui, katseli maisemaa ja pohti. Hän oli Niken kanssa sopinut olevansa Kannuksessa tiistaista perjantaihin. Hänellä oli tapaamisia tarhaajien kanssa, se kyllä piti paikkansa, mutta hän oli merkittävästi liioitellut niiden määrää ja tarvittavaa aikaa. Hän aikoi jäädä Kannukseen sunnuntaihin asti ja tavata myös Murha. infosta löytyneen NilsWeeGeen ja käydä katsomassa kadonneen Akin taloa, vaikka ei siinä mitään järkeä ollutkaan.

Hulluutta. Hän oli keski-ikäinen neiti Etsivä. Liza tunsi kuitenkin sisällään pitkästä ajasta jotain kuplivaa. Kaikkien näiden latteiden vuosien jälkeen tunteenpoikanen oli erittäin merkityksellinen. Liza halusi nyt kerrankin luottaa vaistoihinsa.

Lopuksi Liza menisi vielä Ouluun äitiä katsomaan. Näin tapah-
tumantäyteistä viikkoa hänellä ei ollut ollut vuosikausiin.

Huoneen Liza oli varannut Kannuksen ainoasta hotellista, Jokihelmestä. Tuon funkkistaloksi tekeytyneen laatikon ohi hän

oli lapsena pyöräillyt Junnola-nimiseen kauppaan ostamaan karkkia ja ihmettelemään leluhyllyn ihmeitä. Liza oli aina pienenä halunnut mennä Jokihelmeen yöksi, ja kas, näin ne toiveet ennemmin tai myöhemmin näköjään toteutuivat.

Liza hämmästeli miten muisti toimi – usein hän ei muistanut tärkeitä työasioista mitään mutta 1970-luvun marketin nimen Kannuksesta hän palautti hetkessä mieleensä.

Kannuksen asemalta oli vain minuutin kävelymatka hotellille. Ala-aula oli tyhjä. Liza kilkatteli vanhanaikaista vellikelloa ja yhtäkkiä takahuoneen uumenista vastaanottotiskin taakse ilmestyi suorastaan eriskummallisen näköinen vanhus.

Pieni, keilapallon muotoinen mies käveli ankkamaisesti vaap-puen. Päällään hänellä oli tiukka lyhythihainen paita, jonka beesi-alkoraidallinen kangas näytti teryleeniltä. Ruskeissa alaspäin kapenevissa housuissa oli tynnyrimäistä mahaa korostava kumi-nauhavyötärö. Sukattomissa jaloissaan hänellä oli tyylikkääät nahka-loaferit. Korkeasta iästään huolimatta miehellä oli valtavan tuuhea tukka, joka näytti värjätyltä, aivan liian tummanruskealta.

- Päivää, vanhus sanoi. – Yöpymäätkö tulossa?
- Kyllä joo, mulla on varaus.

Mies pamautti auki ison nahkakantisen kirjan, selaili sivuja tärkeän näköisenä, otti lopulta kynän ja kirjoitti yhdelle sivulle jotain. Touhu oli kuin koulunäytelmästä. Aivan kuin hän vain esittäisi tekevänsä töitä hotellissa.

Korostetun dramaattisesti vanhus sitten kumartui ja kiskaisi tiskin alta paperin.

- Jos täytät tämän ystävällisesti, kiitos, mies sanoi.

Liza täytti lomakkeen. Vanhus katsoi paperin tarkkaavaisesti läpi ja merkitsi sen loppuun nopean puumerkin. Sitten hän kääntyi ja katsoi pitkään seinää, jossa roikkui avaimia, ja otti lopulta avaimen numero 17.

– Ole hyvä, tuosta portaat ylös, mies sanoi ja viittoi kohti kokolattiamatolla päällystettyjä kapeita portaita.

Liza kiitti, nappasi laukkunsa lattialta ja käveli portaat ylös. Selässään hän tunsi elävästi vanhuksen kiinteän katseen.

6.

Heti hotellia vastapäätä oli kunnantalo. Se oli juuri sellainen 1980-luvun keltatiilinen mahtipytinki, joka komeili jokaisen pienemmän kunnan nettisivujen etusivulla ja eri kirpputoreilla pölyttävien postikorttien pääkuvana.

Jokihelmen vieressä oli klassinen liikenneympyrä, ja sen toisella puolella nökötti avokätisesti betonilla kuorrutettu tori. Olihan se kaukana italialaisten pikkukylien viihtyisistä piazzaista, mutta kaikessa karuudessaan myös kiinnostavan viehättävä.

Lizan sydän todellakin taisi sykkiä suomalaisille taajamille. Tai ehkäpä vain juuri Kannukselle.

Samassa musta mersu kurvasi liikenneympyrästä Lizan eteen.

– Liisa? huusi mies avoimesta autonikkunasta ja avasi samalla sivuoven.

Liza nyökkäsi ja kömpi autoon.

Turkistarhaaja Matti Mäkinen oli neutraalin näköinen kuusi-kymppinen mies eikä jutellut ajellessaan yhtikäs mitään.

He ajoivat pitkää ja kapeaa pikkutietä hurjaa kyytiä. Maise-massa vaihtelivat pitkiä, hoikkia mäntyjä täynnä olevat metsät ja paljaat peltoaukeat.

Yhtäkkiä Matti jarrutti ja kääntyi äkisti ilman vilkkua vasemmalle. Koivukujan päässä näkyi suuri tiilitalo. Pihalla oli run-